

[Madsen-Mygdal.]

mændene overhovedet faar Lov til at udtale sig, det bliver endda til et højtideligt Løftes Opfyldelse, som Regeringen fremhæver som en fortjenstfuld Handling. Men overfor Paastanden om, at der aldeles ikke er lovet Tjenestemændene andet og mere end det selvfølgelig, at de maa fremføre deres Ønsker, maa det maaske være mig tilladt at minde om, hvorledes Talen lød til Tjenestemændene forud for Valget. Straks efter, at den forrige Regering havde forelagt de af Kronestigningen nødvendiggjorte Ændringer til Statens Udgiftslove, herunder ogsaa Lønningsloven, udtalte den nuværende Statsminister følgende — det findes i Folketingstidende for 1926—27 Sp. 2413, og jeg udbeder mig Formandens Tilladelse til at citere —:

„Og Statens Tjenestemænd, af hvilke mange Tusinder er saa lavt lønnede, som de overhovedet taaler at være, de skal trykkes endnu længere ned; de skal betale den Lykke at være Arbejdere under det nuværende Ministerium med Afgivelsen af en Fjerdedel eller en anden meget stor Del af den kummerlige Løn, de nu har.“

Altsaa, allerede før den saakaldte Nedsikring var Lønnen kummerlig. Og senere udtalte Statsministeren, at Angrebet paa Tjenestemændenes Løn, som han kaldte det, vilde betyde en faktisk Katastrofe for Tusinder af Hjem. Hvis nu Statsministeren virkelig havde haft en særlig Mening med disse Udtalelser, hvis han virkelig mente, der forelaa en Katastrofe, en faktisk Katastrofe for Tusinder af Hjem, hvorledes saa forklare den absolutte Passivitet, som Regeringen efter Valget har udvist i dette Forhold? Nej, disse Udtalelser og andre lignende var fremsat til Brug for Agitation, for Agitationen og for den alene, og som Statsministeren har givet Toner an, saaledes fulgte Socialdemokratiets Agitatorer efter baade paa Vælgermøderne og i den underjordiske Agitation, der fandt Sted Mand og Mand imellem, blot at de anvendte Udtryk var endnu stærkere. Alligevel mener Socialdemokraterne at kunne hævde, at dermed har de ikke stillet noget i Udsigt eller fremkaldt Forventninger eller lovet noget. Det hele var jo kun politisk Agitation, det maa Tjenestemændene kunne forstaa, og saa har de desuden faaet en Kommission, hvad kan de saa forlange mere? Ja, naar en Regering ikke ved, hvad den vil, eller naar den ønsker et ubehageligt Spørgsmaal bragt fra Livet paa ubestemt Tid, er det altid et nemt og billigt Mittel at nedsætte en Kommission. Men hvad denne Kommission

angaar, saa kommer der ikke noget ud af denne Kommissions Arbejde, saa længe alle, Kommissionen selv indbefattet, holdes i Uvidenhed om, hvad Regeringen selv vil i denne Sag. Det bliver dog vistnok nødvendigt, at Regeringen før eller senere giver sine Direktiver, for indtil det sker, tjener Kommissionen kun eet Formaal: Udsættelse, stadig Udsættelse.

Den højtærede Statsminister kan nok saa meget paastaa, at der ikke er lovet Tjenestemændene noget: enhver, der ikke helt har mistet Hukommelsen, ved, at det ikke netop var det, der var stillet i Udsigt, at det nye Folketingsflertal af Socialdemokrater og Radikale blot skulde bruges til Udskydelse af den Revision, som den forrige Regering dog ved Lov havde sikret netop i denne Samling. Enhver kan se, at Regeringens Adfærd efter Valget her staar i den dybeste Uoverensstemmelse til Socialdemokratiets Ord forud for Valget.

Og med Hensyn til den sociale Lovgivning var det, der skete under den forrige Regering, jo saa forfærdeligt, at det ikke var muligt at finde Ord stærke nok til at skildre denne Skændsel. Det var Øksebug mod Menneskelykke, Plyndring af Fattigfolk og meget andet! (*Statsministeren* [Stauning]: Hør!). Den højtærede Statsminister siger Hør, saa stærkt virker disse kendte Toner paa ham endnu. Men han fortsætter ganske roligt med denne Plyndring, ogsaa paa den Maade siger han Hør. Nu er der gaaet et Aar, og naar nu Rigsdagen antagelig snart sendes hjem, er det Regeringens aabenbare Hensigt, at der mindst skal gaa endnu et Aar, uden at noget som helst ændres i denne Plyndring og Elendighed.

Det har ganske vist ikke været behandlet som nogen Statshemmelighed, at den højtærede Socialminister sysler med en storstilet Reform af hele vor sociale Lovgivning. Et Brudstykke af denne Reform har endogsaa været fremsat i Folketinget i Forslags Skikkelse, og det er blevet bebudet, at den større og egentlige Del af Reformen vil vi kunne vente ad Aare. Men at Regeringen ikke selv har tænkt sig, at et saadant Brudstykke af den samlede Reform kunde fremmes i denne Samling, saa meget mindre som der ikke er givet nogen Anvisning paa, hvorledes Merudgifterne skulde dækkes, maa jeg betragte som en Selvfølge.

At Forslaget om Folkeforsikring — et Forslag, der i Parentes bemærket indfører et helt nyt og ejendommeligt, for øvrigt meget tiltalende Princip: Forsikring uden